

Ιωάννης Πολέμης

Προοίς

«Ειδύλλιον ἑμμετρον»

Το Ἄστυ, Αθήνα

τμ, 1, ετ. Α', τχ. 47, 10 Αυγούστου 1886, σ. 6-7

ΠΡΟΚΡΙΣ

Ἐπιγραφή: Ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν συνεργάτης κ. Ἰωάννης Πολίτης ἔγραψε κατ' αὐτὰς χαριστάτων εἰδύλλων ἑμμετρον ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, παρασταθησόμενον τὴν προσεχῆ Πέμπτην ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τῶν Ὀλυμπίων ὑπὸ τοῦ δραματικοῦ θιάσου «Μενάνδρου». Ὅπως συγκαταστήσωσι οἱ ἀναγνώσται μας ἐκ προκαταβολῆς ἰδῆναι τινὰ περὶ τῆς πρῆφης περιπαθείας τοῦ ἔργου καὶ τῆς γλαφυρᾶς στιχογραφίας του, παραθέτομεν ἐνταῦθα ὁλόκληρον τὴν δ' σκηνὴν αὐτοῦ, τὴν μεταξὺ Κεφαλῶν καὶ Πρόκριτος.

ΣΚΗΝΗ Δ'

Πρόκρις. (λαμβάνουσα τὴν φόρμιγγα κἀθίται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου).
Κεφάλως. (εἰσερχόμενος).

ΚΕΦΑΛΩΣ

Γλυκεῖά μου Πρόκρις, ἔρχομαι ἔστὴν ἀγκαλιὰ σου πάλι.
νοιῶθω λαχτᾶρα νὰ σὲ δῶ κ' ἐπιθυμιὰ μεγάλην.
Ὅμως τί ἔχεις; φαίνεσαι πολὺ συλλογισμένην.

ΠΡΟΚΡΙΣ

Ἐγὼ; δὲν ἔχω τίποτε.

ΚΕΦΑΛΩΣ

Μὰ κἀτι θὰ συμβαίη

ποῦ εἶν' ἡ ὄψι σου χλωμὴ, τὰ μάτια σου κλαμμένα·
τί ἔχεις; ποῖός σ' ἐπὶ κράνε καὶ δὲν τὸ λές ἔς ἑμένα;

ΠΡΟΚΡΙΣ

Ἄλλὰ δὲν ἔχω τίποτε — Σὰν εἶμαι μοναχὴ μου,
μὲ στενοχώρια κάποτε μοῦ σφίγγει τὴν ψυχὴ μου
καὶ δίχως λόγο κ' ἀφορμὴ ἔς τ' ἀλήθειαν ὑποφέρω,
μ' ἂν μ' ἐρωτήσης τὰ γιὰ τὴν, τί νὰ σοῦ πῶ . . . δὲν ξέρω.

ΚΕΦΑΛΩΣ

Ἄ! ὄχι, ὄχι, ἡ Πρόκρις μου κἀποικὴ ἀφορμὴ θὲ νάχη
ὅπου πονεῖ καὶ θλιβεται σὰν κἀθεται μοναχῆν.

ΠΡΟΚΡΙΣ

Μὰ πιστεψέ με, ἀγάπη μου· ἂν εἶχα κάποιον πόνο
σὲ παρὸν θὲ νὰ τὸν ἔλεγα παρὰ σὲ σένα μόνο;
Μοιραζεται ὁ πόνος μας μοναχὰ σὰν τὸν ποῦμε
σ' ἐκεῖνον ποῦ μᾶς ἀγαπᾷ, σὲ κείνον π' ἀγαποῦμε,
γιὰ τὴν ἐκεῖνος μοναχὰ τὴ λύπη μας πιστεύει
καὶ παίρνει ἀπὸ τὸν πόνο μας κ' ἡ λύπη ὀλιγοστεύει.

ΚΕΦΑΛΩΣ

Ναί, γύρε, γύρε, Πρόκρις μου, γλυκὰ ἔστὴν ἀγκαλιὰ μου,
τὴ σκοτεινὴ τὴ λύπη σου νὰ γιάνουν τὰ φιλιὰ μου.

(Θωπεύει τὴν κόμην της).

Σὰν σ' ἀγαποῦσ' ἀπὸ κρυφὰ εἶχα μοναχῆ ἔνοια
τὰ μακρὰ σου τὰ μαλλιά ξανθὰ καὶ μεταξένια.

(λύνει τὴν κόμην της).

Ἐστὸ λυγερὸ σου τὸ κορμὶ ἀπλόνονται μὲ χάρι
ὡσὰν χρυσάφι ζωντανὸ κ' ἀτίμητο καμάρι·
ἀλλὰ γιὰ τὴν δὲν μοῦ μιλεῖς σὰν ἔρχεσαι κοντὰ μου;

ΠΡΟΚΡΙΣ

Εἶνε τὰ λόγια ἀδύνατα ἔμπροστὰ στὸν ἐρωτὰ μου.

ΚΕΦΑΛΩΣ

Ἀγαπημένη κεφαλή, περήφανη στοχάσου
ποιὸς ἦλθες εἶνε περὶ χρυσὸς ἀπ' τὰ χρυσὰ μαλλιά σου;
ποιὰ εἶν' ἐκεῖνη ἡ ἀνοιχτὴ ποῦ ἔχει ῥόδο ἕνα
σὰν τὰ γλυκὰ τὰ χεῖλη σου τὰ δροσροστολισμένα;
τὰ κρίνα ποῦ κατάλευκα μοσχοβολοῦν κ' ἀνθίζουν
ἔμπρός ἔστὴ λευκὴ τὴν ὄψι σου καθόλου δὲν ἀξίζου,

κ' ἀπ' τ' ἄστρα ποῦ προβάλλουσε μὲ τόση περηφάνεια
καὶ τρεμοσβύνουσε τὴν αὐγὴ ἀπάνω ἔστὸ οὐράνια,
τὰ μάτια σου εἶνε περὶ γλυκὰ καὶ περὶ φεγγολοῦσε·
τ' ἄστέρια λάμπουσε βουβὰ, τὰ μάτια σου μιλοῦσε.
Γιὰ πῆς μου, Πρόκρις, μ' ἀγαπᾷ;

ΠΡΟΚΡΙΣ

Δὲν τὸ καταλαβαίνεις;

ΚΕΦΑΛΩΣ

Ἄλλὰ γιὰ τὴν νὰ θλιβῆσαι ὅταν μοναχῆ μένης;

(Ἡ Πρόκρις ἀποσπᾷται τῆς ἀγκάλης του καὶ κἀθίται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου).

Μὲ φεύγεις;

ΠΡΟΚΡΙΣ

Ὅχι, σ' ἀγαπῶ — Μὴ μ' ἐρωτήσης πῶς
γιὰ πράγματα ποῦ μὴν ἔγω δὲν ξέρω ν' ἀπαντήσω.

ΚΕΦΑΛΩΣ

Θεοί, σὰν ποῖός σας ἔφταιξε καὶ μένα τυραννεῖτε;
Θεοί, ἡ Πρόκρις νὰ πονῆ καὶ σεις νὰ μὴν πονῆτε;

(κἀθίται πρὸ τῶν ποδῶν της).

Ἄχ! ἄφηνε τὸ βασιλεῖα στὰ πόδια σου νὰ μείνη
καὶ ξέχασε γιὰ χάρι του τὴ λύπη σου ἐκεῖνη,
γιὰ τὴν μὴ φέρνουν δάκρυα ἢ ἐδικαίς σου λύπαις.

ΠΡΟΚΡΙΣ

Μὰ δὲν λυποῦμαι, δὲν πονῶ — Τὰ λόγια ποῦ μοῦ εἶπες,
τὰ λόγια τῆς ἀγάπης σου γλυκὰ καὶ ζηλεμμένα
ἔς τὴν λιγωμένη μου καρδιὰ τὰ νοιῶθω ἕνα-ἕνα
καὶ μούφεραν ἀληθινὰ μὲ πόνο καρδιοκτύπι.

Ἄχ! φέρνει πόνο κ' ἡ χαρὰ, ὅπως τὸν φέρν' ἡ λύπη!
Ἐνα τραγοῦδι πρὶν νὰ ληθῆς ἔς τὸν νοῦν μου εἶχα βάλει
καὶ γύρευα τὸν ἦχόν σου νὰ θυμηθῶ καὶ πάλι
κ' ἔσως γιὰ τοῦτο μ' εὐρηκες πολὺ συλλογισμένην.

ΚΕΦΑΛΩΣ

Γιὰ τοῦτο κ' ἡ κιθάρα σου ἐδῶ κοντὰ σου μένει;

ΠΡΟΚΡΙΣ

Ναί, μὰ τὸν ἦχόν σου δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸν εὐρῶ ἀκόμα
κ' ἐνθ' τὸν ἔχω μέσ' ἔστὸν νοῦν, δὲν ἔρχεται ἔστὸ στόμα.
Εἶνε ἀλήθεια θλιβερὸ αὐτὸ τὸ τραγοῦδάκι.

ΚΕΦΑΛΩΣ

Εἶνε καιρὸς ποῦ τ' ἀκουσῆς;

ΠΡΟΚΡΙΣ

Ἦμουν μικρὸ παιδάκι . . .

Ἐγὼ μὲ τὴν μητέρα μου καθόμαστε ἔστὸ δῶμα·
ὦ! τὴν ἀξέχαστη βραδεῖά, τὴν ἐνθυμούμ' ἀκόμα.
Γλυκεῖα σελήνη κ' ἀγρυπνῆ με τὴν πολλὴν τῆς ἔνοια
τὴ μαύρη νύκτα φώτιζε, τὴν ἔκανε ἀσημένια,
ξάφρα ἀκούω μὲ φωνὴ κ' ἕνα τραγοῦδι ἐγύθη,
τραγοῦδι σὰν παράπονο ἀπὸ θλιμμένα στήθη·
Ἄχ! τόσα χρόνια πέρασαν καὶ τόσα θὰ περάσουν
κ' ὅσοι τὰ λόγια ἀκούσανε ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσουν . . .
Τ' ἀπιστὰ βασιλόπουλο.

ΚΕΦΑΛΩΣ

Δὲν τ' ἀκουσα ποτέ μου

Κι' ἂν δὲν θυμᾶσαι τὸ σκοπὸ, τὰ λόγια κ' ἂν εἰπέ μου,
ἢ μήπως τ' ἄλυσμόνησαι;

ΠΡΟΚΡΙΣ

Θεὸς νὰ θυμᾶτ' αἰώνια

ὅ,τι αἰσθάνθηκα κανεὶς 'ς τὰ παιδικὰ του χρόνια.

(ἐγείρονται ἀμφότεροι).

Τ' ἄπιστο βασιλόπουλο.

Ἐξοῦσε μιὰ φορὰ κ' ἔβαν καιρὸ
μονάκριβο κορίτσι βασιληᾶ,
στὰ χὰδι μαθημένο ἀπὸ μωρὸ
καὶ μωσχναθρεμμένο μὲ φιλιὰ.
Τὴν ἔλεγαν πεντάμορφη Χρυσούλα
γιατ' εἶχε σὰν χρυσάφι τὰ μαλλιά
ἐκεῖν' ἢ λυγερὴ βασιλοπούλα.

Νεράϊδα 'ς τὸ κορμί 'στὴν ἐμπορριά
τῆς ἔτυχε 'ς τὸ δρόμο της νὰ 'δῆ
κι' ἀνίξερη, νὰ κἀνη συντροφιά
μὲ ἄλλου βασιλέα τὸ παιδί.
τῆς εἶπε πὼς 'ς τ' ἀλήθεια τὴν λατρεῖ
καὶ λόγια τῆς ἀγάπης τραγουδεῖ
κ' ἐκεῖνη σὰν κορίτσι τὸν πιστεύει.

Πεχάστῃς 'ς τὸ πλάϊ του ἡ νεῖδ
γιατ' ἦταν ἀπ' τὸν ἔρωτα τρελλή
τοῦ δίνει τὴ γλυκεριὰ της παρθενιά
μαζ' ἢ μὲ τῆς ἀγάπης τὸ φιλί.
μὰ τὸ κακὸ μαθεύτηκε 'ς τὴ χώρα
κι' ὁ βασιληᾶς περήφανος πολὺ
τὴν ἔδωξ' ἀπ' ἐκεῖ τὴν ἴδια ὄρα.

(Εἰσέρχεται εἰς δούλος).

ΔΟΥΛΟΣ

Ἦθ' ἕνας, μούπε νὰ σὰς 'πῶ, ποῦ πάντα ταξιδεύει
καὶ ἀπὸ κάτω 'ς τὴν αὐλὴ τὸ βασιληᾶ γυρεύει.

ΚΕΦΑΛΟΣ

Πές του νὰ μείνῃ μιὰ στιγμή καὶ νὰ προσμένῃ 'λίγο.

(ὁ δούλος φεύγει).

Τέλειωσε τὸ τραγούδι σου, ἀγάπη μου, πρὶν φύγω.

ΠΡΟΚΡΙΣ

Ἐκίνησε καὶ φεύγει μοναχὴ
μὰ δίπλα 'ς τὸ ποτάμι, 'ς τὴ σπηλιὰ
βλέπει τὸ νεῖδ π' ἀγάπης ἢ φτωγὴ
γεμμένο μέσα 'ς ἄλλης ἀγκαλιὰ!
Ἄπο γονιὸ κι' ἀπ' ἔρωτα διωγμένη,
αὐτὴ μοναχοκόρη βασιληᾶ,
μέσ' 'ς τὸ ποτάμι βρέθηκε πνιγμένη.

(ὁ Κεφαλὸς πρὸς στιγμὴν σιωπᾶ, ἡ Πρόκρις τὸν ἀτεινίζει προσεκτικῶς).

ΚΕΦΑΛΟΣ

Μαύρη κατάρρα 'ς τὴν καρδιά σου ψεύτικ' ἀγαπάει,
τὴν ἡσυχίαν νὰ μὴ 'βρῆ ποτὲ ὅπου κι' ἂν πάῃ.

(Πειροῖται νὰ φύγῃ ἀλλ' ἐπανέρχεται).

Κοντεύουνε μεσάνυχτα, σὺρε καὶ σὺ κοιμήσου,
γιατὶ δὲν πρέπει ν' ἀγρυπνᾷ τὸ λυγερὸ κορμί σου
ναί, καληνύκτ' ἀγάπη μου, γλυκεριὰ καστανομμάτα,
νᾶνε γλυκὸς ὁ ὕπνος σου μὲ ὄνειρα δροσάτα.

(τὴν φιλεῖ καὶ ἀπέργεται).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ